Raad van State

200708166/1.
Datum uitspraak: 22 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/16987 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 25 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 oktober 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

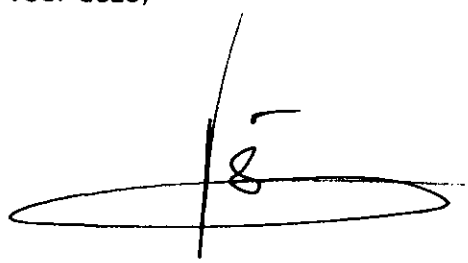
w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2008

422.
Verzonden: 22 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

productie 1

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 07/16987
Datum uitspraak: 25 oktober 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Sierraleonse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. A. Portier,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 21 maart 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 22 april 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen.

Op 19 april 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 25 september 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M.M.E. Disselkamp.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser is afkomstig uit in Siera Leone. Op 19 januari 1996 heeft eiser door oorlogsgeweld zijn moeder verloren. Eiser werd na de dood van zijn moeder verzorgd door meneer , een vriend van zijn moeder. Meneer was betrokken bij de Armed Forces Revolutionary Council. Toen werd aangevallen en de huizen werden platgebrand en aanhangers van de Armed Forces Revolutionary Council werden gedood, is eiser gevlucht. Eiser werd opgepakt door de rebellen en diende zich bij de rebellen aan te sluiten. Eiser heeft huizen in brand moeten steken en hij heeft koeien gedood en hij heeft bij controleposten moeten staan. Met behulp van de commandant van de rebellen heeft eiser het land verlaten.

3. Verweerder heeft bij besluit van 21 maart 2007 de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen, op grond van artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning is komen te vervallen, omdat op 16 september 2002 het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leoonse nationaliteit is beëindigd. Verweerder heeft in het bestreden besluit en het als ingelast te beschouwen voornemen gemotiveerd uiteengezet dat hij aan eiser toerekent dat hij geen documenten heeft overgelegd om zijn reisroute vast te stellen. Evenmin heeft eiser zijn reisroute nader onderbouwd door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Nu het ontbreken van documenten en bedoelde verklaringen aan eiser is toe te rekenen, is verweerder van mening dat er van eiser een grotere inspanning wordt verwacht om de noodzaak van bescherming in de zin van het Verdrag aannemelijk te maken. Voorts heeft verweerder in het bestreden besluit zowel ex tunc als ex nunc toetsend gemotiveerd uiteengezet dat er geen andere gronden zijn om aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen.

4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiser is van mening dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd en de situatie zoals die op het moment van de vlucht bestond. Eiser stelt voorts dat hij vanwege de lange behandeldhuur van zijn aanvraag op grond van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel in het bezit gesteld dient te worden van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Eiser is verder van mening dat hij vanwege zijn betrokkenheid bij een rebellengroep als rebel zal worden gezien en dat hij om die reden in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Eiser stelt tot slot dat hij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van het traumatabeleid.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Bij besluit van 21 februari 2002 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, met ingang van 1 juni 2001 en geldig tot 1 juni 2004. Op 26 september 2003 heeft verweerder een voornemen tot intrekking van de aan eiser verleende vergunning uitgebracht. Op dit voornemen is nimmer een besluit gevolgd. Op 22 april 2004 heeft eiser onderhavige aanvraag ingediend. Op 12 mei 2006 heeft

verweerder een voornemen tot afwijzing van de onderhavige aanvraag uitgebracht. Op 28 juli 2006 is eiser nader gehoord in verband met het voornemen tot afwijzing van de aanvraag. Vervolgens heeft verweerder op 21 maart 2007 het bestreden besluit genomen. Naar het oordeel van de rechtbank valt niet in te zien dat door voorgaande gang van zaken het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat eiser in het bezit gesteld zou worden van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dan wel dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. De enkele omstandigheid dat verweerder na het voornemen tot intrekking van de aan eiser verleende vergunning niet is overgegaan tot de daadwerkelijke intrekking is hiertoe niet afdoende. Bovendien is niet gebleken dat eiser door de gang van zaken in zijn belangen zou zijn geschaad. Daarnaast had eiser beroep kunnen instellen wegens het niet tijdig beslissen op de aanvraag van 22 april 2004.

7. Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 zoals dat luidt indien de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is aangevraagd voor 1 september 2004, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, van de vreemdeling die, direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten, als bedoeld in artikel 8, onder c, van de Vw 2000 slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet. Ingevolge artikel 32 eerste lid onder c van die wet kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, worden ingetrokken, dan wel de aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.

8. Niet in geschil is dat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van eiser is komen te vervallen omdat het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierraleoonse nationaliteit is beëindigd.

9. Aangezien bij het bestreden besluit de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is afgewezen, omdat de grond voor verlening is komen te vervallen, heeft verweerder terecht getoetst of er ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel (ex tunc toetsend) andere gronden bestonden voor verlening van een verblijfsvergunning asiel, alsmede of er op grond van de huidige feiten en omstandigheden gronden zijn voor verlening van een verblijfsvergunning asiel (ex nunc toetsend).
De rechtbank zal derhalve beoordelen of verweerder terecht heeft geoordeeld dat er ex tunc en ex nunc toetsend geen aanleiding is voor verlening van een verblijfsvergunning asiel aan eiser.

10. Gezien de gronden van het beroep heeft het geschil betrekking op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000 genoemde inwilligingsgronden.

11. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eisers asielrelaas, ex tunc toetsend, onvoldoende zwaarwegend is voor een geslaagd beroep op het Vluchtelingenverdrag, nu op grond van de door eiser gestelde feiten en de door hem afgelegde verklaringen niet aannemelijk is geworden dat hij in de negatieve aandacht van de Sierraleoonse autoriteiten of de rebellen stond of staat. Daarvoor is het volgende redengevend. Uit de verklaringen van eiser over zijn ontvoering en gedwongen verblijf bij de rebellen valt niet af te leiden dat het hier ging om een specifiek op de persoon van eiser gerichte actie, maar veeleer dat eiser het slachtoffer is geworden van de algehele oorlogssituatie in Sierra Leone. Voorts is niet gebleken dat eiser persoonlijke problemen heeft ondervonden van de zijde van de autoriteiten die zijn te herleiden tot een van de gronden van het Vluchtelingenverdrag. Immers, eiser heeft verklaard dat de Sierraleoonse

autoriteiten niet op de hoogte zijn geraakt van zijn activiteiten voor de rebellen. Bovendien was het akkoord van Abuja al gesloten vóór eisers asielaanvraag en was de implementatie van dat akkoord op 1 juli 2001 al (voortvarend) van start gegaan.

12. Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eisers asielrelaas, ex nunc toetsend, onvoldoende zwaarwegend is voor een geslaagd beroep op het Vluchtelingenverdrag. De enkele stelling van eiser dat hij thans bij terugkeer naar Sierra Leone te vrezen heeft voor problemen van de zijde van de autoriteiten of de bevolking, omdat hij zal worden herkend en aangemerkt als een van de rebellen is onvoldoende, gelet op het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Sierra Leone, waaruit blijkt dat het proces van reïntegratie van ex-strijders in de samenleving over het algemeen goed is verlopen. Bovendien is eisers vrees voor de autoriteiten en de bevolking gebaseerd op vermoedens en niet nader onderbouwd. Voorts blijkt uit voornoemd algemeen ambtsbericht dat er geen gevallen bekend zijn van wraakacties tegen ex-rebellen.

13. Ten aanzien van de stelling van eiser, dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser dit destijds en thans niet aannemelijk heeft gemaakt. Eiser heeft naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende feiten en omstandigheden aangevoerd die kunnen leiden tot een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM.

14. Gelet op het voorgaande heeft verweerder, ex nunc en ex tunc toetsend, geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b van de Vw 2000, aanwezig hoeven achten.

15. Ten aanzien van eisers beroep op het traumatabeleid zoals bedoeld in C2/4.2 van de Vreemdelingencirculaire (hierna: Vc) 2000 heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht geoordeeld dat niet voldaan is aan de voorwaarden voor een geslaagd beroep op het traumatabeleid. De rechtbank overweegt hiertoe als volgt.

16. In hoofdstuk C2/4.2.2 en C2/4.2.3 van de Vc 2000, waarin het traumatabeleid is vastgesteld, wordt een limitatieve opsomming gegeven van gebeurtenissen die aanleiding kunnen geven tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid. In die limitatieve opsomming wordt onder meer de gewelddadige dood van naaste familieleden of huisgenoten vermeld. Voorts blijkt uit het traumatabeleid dat het causaal verband tussen de gestelde traumatische gebeurtenissen en het vertrek uit het land van herkomst in beginsel aangenomen wordt, indien de asielzoeker het land binnen zes maanden na de gestelde traumatische gebeurtenissen heeft verlaten. Indien de asielzoeker het land van herkomst na de zes maanden heeft verlaten, wordt de bewijslast omgedraaid en dient de asielzoeker het causaal verband tussen de gestelde traumatische gebeurtenissen en het vertrek aannemelijk te maken.

17. Eiser beroept zich erop dat hij op zijn elfde levensjaar door het oorlogsgeweld zijn moeder heeft verloren. Eiser stelt zich op het standpunt dat aan hem niet mag worden tegengeworpen dat hij niet binnen zes maanden na de traumatische gebeurtenis zijn land van herkomst heeft verlaten. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn stelling twee beslisminuten overgelegd van een Afghaanse en een Angolese zaak. Voorts geeft eiser aan dat hij weliswaar niet is ingestort na de dood van zijn moeder, maar dat ook niet gesteld kan worden dat hij zich heeft kunnen staande houden. Eiser stelt tot slot dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht bij de eerste de beste gelegenheid die zich daarvoor aandiende.

De rechtbank is, met verweerder, van oordeel dat het beroep op het traumatabeleid onder verwijzing naar de twee zaken niet kan slagen nu niet is gebleken dat er sprake is van gelijke gevallen. Immers, uit de beslisminuut van de Angolese asielzoekster blijkt dat zij zich noodgedwongen heeft moeten prostitueren om in leven te blijven eer zij haar land van herkomst kon verlaten. Uit de beslisminuut van de Afghaanse asielzoekster blijkt dat er in haar geval sprake was van 'ernstige mishandeling'. Dit in combinatie met psychische klachten leidde tot de conclusie dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van het traumatabeleid. Eiser heeft naar het oordeel van de rechtbank ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat er sprake is van gelijke gevallen.
Voorts is de rechtbank van oordeel dat de door eiser aangevoerde omstandigheden niet kunnen leiden tot een geslaagd beroep op het traumatabeleid. Daartoe acht de rechtbank redengevend dat eiser na de dood van zijn moeder is opgevangen door een vriend van zijn moeder. Hij heeft daar een aantal jaar in een redelijke situatie gewoond en heeft zich in zijn land van herkomst kunnen handhaven. Voorts is van belang dat eiser heeft verklaard dat de problemen pas zijn begonnen toen het dorp waarin hij verbleef werd overvallen door de rebellen en hij werd gedwongen zich aan te sluiten bij de rebellen. Voorts heeft eiser geen feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst niet eerder had kunnen verlaten.
Tot slot kunnen de overige omstandigheden die door eiser zijn aangevoerd niet beoordeeld worden in het kader van het traumatabeleid. Immers, de gebeurtenissen die aanleiding geven tot verblijfsaanvaarding op grond van het traumatabeleid zijn limitatief opgesomd in paragraaf C2/4.2.3 van de Vc 2000. Eiser heeft geen andere gebeurtenissen aangevoerd die geschaard kunnen worden onder deze opsomming.

18. De rechtbank volgt voorts het standpunt van verweerder dat niet is gebleken dat er sprake is van overige klemmende redenen van humanitaire aard op grond waarvan eiser in het bezit gesteld zou moeten worden van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

19. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.M. van Hoof en in het openbaar uitgesproken op 25 oktober 2007 *in tegenwoordigheid van F.P.J. Jeurissen als griffier.*

de griffier de rechter

Rechtsmiddel:
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VERZONDEN OP
25 OKT 2007

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage

advokatenkollektiefsloetstraat

hendry de boer
liane van etten
assia huber
cheryl lucassen
astrid portier
jan hein van rijswijck
mieke von willigen
advokaten en prokureurs

trees derksen
jose peeze binkhorst
luana pamica
anne-marie witteveen
administratie

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
tevens per fax: 070 - 365 1380

Arnhem: 22 november 2007

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
22 NOV 2007
200708166
PAR

5145-A

APPÈLSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 07/16987

Inzake:
Nationaliteit: Sierraleoonse
V-nummer:

Geeft te kennen:

De heer geboren op zonder vaste woon- of verblijfplaats, ten deze woonplaats kiezend te 6821 CP Arnhem aan de Sloetstraat 69, bij het kantoor van mr A. Portier, zijnde het Advokatenkollektief Sloetstraat, en die uitdrukkelijk door appellant is gemachtigd en als zijn gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging; dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, **(productie 1)**, gedateerd 25 oktober 2007 en diezelfde dag verzonden, waarbij; Het beroep ongegrond wordt verklaard.

Ondergetekende, mevrouw mr A. Portier, is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

Het appèlschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1:

De rechtbank overwoog vanaf punt 15 van de uitspraak dat:
Verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor een geslaagd beroep op het traumatabeleid.

Onder punt 16 van de uitspraak:
Verwoordt de rechtbank de voorwaarden van het traumatabeleid en meer bepaald de eis van het causale verband tussen traumatiserend incident en de vlucht uit het land van herkomst.

En onder punt 17 van de uitspraak:
*Beoordeelt de rechtbank een eventueel beroep op het traumatabeleid vanwege de gewelddadige dood van een naast familielid (*de dood van appellants moeder in januari 1996*) en of er nog een causaal verband aangenomen kan worden nu appellant in 2001 zijn land is ontvlucht.*

De rechtbank oordeelt, met verweerder, dat het beroep op het traumatabeleid onder verwijzing naar de twee zaken niet kan slagen nu niet is gebleken van gelijke gevallen.

Appellant merkt hierbij allereerst op dat verweerder daaromtrent helemaal geen oordeel heeft gegeven. In het verweerschrift wordt door verweerder geen enkele blijk gegeven van het nazoeken van die twee aangehaalde zaken door verweerder, noch wordt in het verweerschrift gesproken over het al dan niet zijn van vergelijkbare gevallen.

In de uitspraak haalt de rechtbank vervolgens aan wat de onderliggende feiten van die 2 andere zaken waren waarom die 2 andere asielzoekers een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid kregen, echter daarop zag en ziet het beroep op het gelijkheidsbeginsel helemaal niet!

In de 2 aangehaalde zaken, alsook in de zaak van appellant was buiten twijfel dat alle asielzoekers getraumatiseerd waren. Dat de traumatiserende incidenten verschillend waren doet helemaal niet ter zake. Welk incident onder welke categorie van de limitatieve opsomming viel is niet relevant. De vraag is waarom van de ene getraumatiseerde asielzoeker verlangd zou mogen worden dat die binnen 6 maanden zijn land verlaat en bij een andere getraumatiseerde asielzoeker na een vlucht van 4 jaar niet gevraagd wordt waarom diegene zo laat zijn land van herkomst heeft verlaten.

Ter afsluiting van punt 17 van de uitspraak oordeelde de rechtbank ten onrechte dat:
Tot slot kunnen de overige omstandigheden die door eiser zijn aangevoerd niet beoordeeld worden in het kader van het traumatabeleid. Immers, de gebeurtenissen die aanleiding geven tot verblijfsaanvaarding op grond van het traumatabeleid zijn limitatief opgesomd in paragraaf C2/4.2.3 van de Vc 2000. Eiser heeft geen andere gebeurtenissen aangevoerd die geschaard kunnen worden onder deze opsomming.

Appellant kan zich hiermee niet verenigen en meent dat de rechtbank ten onrechte geheel voorbij is gegaan aan het feit dat appellant gedwongen bij de rebellen verbleef. Dit is een substantiële niet-strafrechtelijke detentie (zie ook productie 2 een minuut van de IND waarom

per brieven d.d. 22 mei en 29 augustus 2007 werd verzocht en die pas op 17 september 2007 werd verzonden).

In het voornemen stelde verweerder dat appellant zich tijdens zijn verblijf bij d erebellen vrij zou kunnen hebben bewegen en dat hij niet werd vastgehouden. Daarom zou geen sprake zijn geweest van een substantiële niet strafrechtelijke detentie. Echter, in het rapport van gehoor op 28 juli 2006 weerlegt appellant dat sprake zou zijn van enige vrijwilligheid en dat hij gedwongen bij de rebellen verbleef. Het is duidelijk dat ook verweerder van die dwang is uitgegaan, anders had een tegenwerping van artikel 1F Vluchtelingenverdrag aan appellant vanwege de dingen die hij gedaan heeft ten tijde van zijn verblijf bij de rebellen in de rede gelegen.

Zijn toenmalige gemachtigde stelde ook aan het einde van dat gehoor: "U heeft in het begin de zienswijze samengevat en het belangrijkste punt ontbrak. Er wordt gezegd dat de traumatische gebeurtenissen die de heer heeft meegemaakt de dood van zijn moeder zou zijn geweest. Maar hij heeft twee keer bij de rebellen verbleven en moest daar verschrikkelijke dingen doen. Dit alles moet als geheel gezien worden door de IND".

In de beschikking werd daarop niet gereageerd en in het beroepschrift werd dan ook gesteld dat verweerder de ingebrachte medische informatie ten onrechte enkel beoordeelde in het kader van artikel 3 EVRM, terwijl daarmee ook een beroep op bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard werd gedaan. Alsook werd in het beroepschrift gesteld dat de afwijzing van een verblijfsvergunning op grond van humanitaire redenen geen voldoende gemotiveerde juridische motivering heeft en dat de bestreden beschikking onvoldoende is gemotiveerd.

<u>Grief 2:</u>

De rechtbank overweegt onder punt 18 van de uitspraak dat:
Het standpunt van verweerder wordt gevolgd dat niet is gebleken dat er sprake is van overige klemmende redenen van humanitaire aard op grond waarvan eiser in het bezit gesteld zou moeten worden van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Appellant kan zich hiermee niet verenigen, omdat noch rechtbank noch verweerder voldoende heeft gemotiveerd waarom hij daarvoor niet in aanmerking zou komen, gelet op alle bijzondere omstandigheden in onderlinge samenhang beschouwd.

PETITUM: Redenen waarom appellant u verzoekt om de bestreden uitspraak van de rechtbank te Arnhem van 25 oktober 2007 te vernietigen.

Hoogachtend, Mr A. Portier Advocaat.